

Unu Grace

Îmi amintesc că zăceam în zăpadă, o mică pată de căldură care se răcea, înconjurată de lupi. Mă lingeau, mă mușcau, se agitau în jurul trupului meu, se împingeau. Trupurile lor înghesuite blocau puțina căldură pe care o oferea soarele. Gheața sclipea pe gâturile lor îmblânite, și respirația lor căpăta forme opace care rămâneau aninate în aerul dintre noi. Mirosul de mosc al blănurilor lor mă făcu să mă gândesc la câini uzi și frunze arse, plăcut și terifiant. Limbile lor îmi topeau pielea, colții lor puternici îmi sfâșiau mânecele și îmi smulgeau părul, pătrundeau dincolo de claviculă, spre vena jugulară.

Aș fi putut să țip, dar n-am făcut-o. Aș fi putut să mă zbat, dar n-am făcut-o. Pur și simplu, am rămas acolo și am așteptat să se întâmple, privind cerul lăptos de iarnă de deasupra mea.

Un lup își împinse nasul în mâna mea și apoi în obrazul meu, aruncând o umbră pe fața mea. Ochii lui galbeni se uită într-ai mei în timp ce ceilalți lupi mă smuceau încoace și încolo.

M-am uitat în ochii aceia cât de mult am putut. Galbeni. Și, de aproape, străluceau uimitor cu fiecare nuanță de auriu și căprui. Nu voiam ca el să își întoarcă privirea, și n-a făcut-o. Voiam să mă întind, să îl apuc de gât, dar mâinile îmi rămaseră ghemuite la piept, cu brațele înghețate pe lângă corp.

Nu-mi aminteam cum e să-ți fie cald.

Apoi, a dispărut, și, fără el, ceilalți lupi se îngrămădiră deasupra mea, prea aproape, sufocându-mă. Ceva păru să tremure în pieptul meu.

Nu mai era soare, nu mai era lumină. Muream. Nu-mi aminteam cum arăta cerul.

Dar n-am murit. M-am cufundat într-o mare de frig, apoi am renăscut într-o lume de căldură.

Îmi amintesc asta: ochii lui galbeni.

Credeam că n-am să-l mai văd niciodată.

Doi
Sam

Au smuls fata de pe leagănul din spatele curții și au târât-o în pădure; trupul ei lăsa o urmă superficială în zăpadă, din lumea ei spre a mea. Am văzut cum s-a întâmpat. Nu i-am împiedicat.

Fusese cea mai lungă și mai rece iarnă din viața mea. Zi după zi, sub un soare palid și inutil. Și foamea – foamea care mă ardea și mă rodea, un stăpân nesătul. În luna aceea nu se întâmplă nimic, peisajul era înghețat într-o dioramă în alb-negru, fără viață. Unul dintre noi fusese împușcat când încerca să fure gunoi din spatele casei cuiva, așa că restul haitei rămăsese în pădure și murea de foame încetul cu încetul, așteptând căldura și vechile noastre trupuri. Până au găsit fata. Până au atacat.

S-au ghemuit în jurul ei, lătrând și repezindu-se unul la altul, luptându-se care să o sfășie mai întâi.

Am văzut totul. Le-am văzut spinările tremurând de nerăbdare. I-am văzut cum smuceau trupul fetei încoace și încolo, topind zăpada de sub ea. Am văzut boturi pătate de roșu. Și totuși n-am intervenit.

Eram respectat în haită – Beck și Paul se asiguraseră de asta –, așa că aș fi putut să mă bag peste ei imediat, dar am rămas în spate, tremurând de frig, îngropat până la glezne în zăpadă. Fata mirosea a căldură, a viață, a om, mai presus de toate. Ce era în neregulă cu ea? Dacă mai trăia, de ce nu se zbătea?

Îi simțeam mirosul sângelui, un parfum cald, strălucitor în lumea asta moartă și rece. L-am văzut pe Salem smucindu-se și tremurând în vreme ce îi rupea hainele. Stomacul mi se răsucea, dureros – trecuse atât de mult timp de când mâncasem. Aș fi vrut să împing lupii, ca să ajung lângă Salem și să mă prefac că nu pot să îi miros umanitatea și să îi aud gemetele blânde. Era atât de mică sub sălbăticia noastră, cu haita copleşind-o, dorind să schimbe viața ei pe a lor.

Am mârâit și mi-am arătat colții, și m-am băgat în față. Salem mi-a răspuns tot cu un mârâit, dar eu eram mai înalt în rang decât el, în ciuda foamei și a vârstei. Paul a mârâit amenințător, ca să mă susțină.

Am ajuns lângă ea, și ea se uita cu ochii pierduți către cerul nesfârșit. Poate era moartă. Mi-am apăsât nasul de palma ei; mirosul mâinii ei, zahăr, unt și sare, îmi aminti de-o altă viață.

Apoi, i-am văzut ochii.

Treji. Vii.

Fata se uită fix spre mine, susținându-mi privirea cu o sinceritate teribilă.

M-am dat înapoi, m-am cutremurat, am început din nou să dârdâi – dar, de data asta, nu tremuram de furie.

Ochii ei în ochii mei. Sângele ei pe fața mea.

Mă sfâșiam pe-afară și pe dinăuntru.

Viața ei.

Viața mea.

Haita rămase în spatele meu, precaută. Mârâiau la mine, ca și cum nu mai eram unul de-al lor, și mârâiau spre prada lor. Credeam că e cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată, un înger mic și însângerat, iar ei voiau s-o distrugă.

Am văzut totul. Am văzut-o pe ea într-un fel în care nu mai văzusem nimic niciodată.

Și am oprit totul.

Trei Grace

L-am mai văzut după aceea, mereu în frig. Stătea la marginea pădurii din curtea noastră din spate, cu ochii lui galbeni fixați asupra mea în timp ce umpleam tăvița cu mâncare pentru păsări sau duceam gunoiul, dar niciodată nu se apropia. La amurg, un moment al zilei care dura o veșnicie în iarna lungă din Minnesota, mă agățam de leagănul înghețat până când îi simțeam privirea. Sau, mai târziu, când am devenit prea mare pentru leagăn, coboram de pe veranda din spate și mă apropiam în liniște de el, cu mâna întinsă, cu palma în sus și cu privirea coborâtă. Nu reprezentam o amenințare. Încercam să vorbesc pe limba lui.

Dar, indiferent cât de mult așteptam, indiferent cât de tare încercam să ajung la el, întotdeauna se pierdea în tufișuri înainte ca eu să parcurg distanța dintre noi.

Nu-mi era niciodată teamă de el. Era suficient de mare să mă smulgă de pe leagăn, suficient de puternic să mă trântescă jos și să mă târască în pădure. Dar ferocitatea trupului nu i se oglindea și în

ochii. Îmi aminteam privirea lui, fiecare nuanță de galben, și nu-mi era teamă. Știam că nu mi-ar face rău.

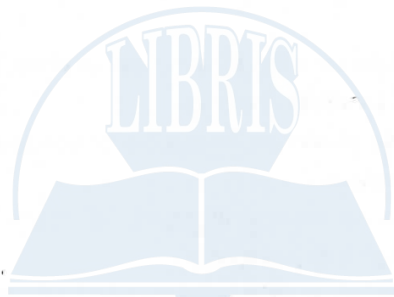
Voiam ca el să știe că nici eu nu i-aș face vreun rău.

Așteptam. Și așteptam.

Și el aștepta, deși nu știam ce așteaptă. Mi se părea că eu sunt singura care face un gest de apropiere.

Dar el era mereu acolo. Mă privea cum îl privesc. Niciodată mai aproape de mine, dar niciodată mai departe.

Și așa a fost un tipar neîntrerupt timp de șase ani: prezența fantomatică a lupilor iarna și absența lor și mai fantomatică vara. Nu mă gândeam prea mult la sincronizare. Mă gândeam că sunt lupi. Doar lupi.

Patru

Sam

Ziua în care aproape că am vorbit cu Grace a fost cea mai călduroasă zi din viața mea. Chiar și în librărie, unde exista aer condiționat, arșița se strecura pe lângă ușă și intra în valuri pe ferestrele mari, panoramice. În spatele tejghelei, stăteam trântit pe scaun în lumina soarelui și absorbeam vara de parcă aș fi putut să-i păstrez fiecare picătură în mine. Pe măsură ce treceau orele, lumina după-amiezii împrumuta cărților de pe rafturi o aură palidă, galbenă și încălzea hârtia și cerneala de sub coperte, astfel că în aer plutea un miros de cuvinte necitite.

Asta iubeam atunci când eram om.

Citeam când ușa s-a deschis cu un clinchet, permițând unui val înăbușitor de aer fierbinte să intre odată cu un grup de fete. Râdeau prea tare ca să aibă nevoie de ajutorul meu, așa că am continuat să citesc și le-am lăsat să se plimbe printre rafturi și să discute despre orice, numai despre cărți nu.

Nu cred că m-aș mai fi gândit a doua oară la fetele alea dacă nu aș fi văzut cu coada ochiului cum una dintre ele și-a strâns părul de un blond-închis și l-a răsucit într-o coadă lejeră. Gestul în sine era insignifiant, dar mișcarea a trimis un val de arome în aer. Am recunoscut acel miros imediat. Am știut imediat.

Ea era. Trebuia să fie.

Am ridicat cartea în dreptul feței și am riscat o privire în direcția fetelor. Celelalte două încă mai vorbeau și gesticulau către o pasăre de hârtie pe care o agățasem de tavan deasupra secțiunii cu cărți pentru copii. Dar ea nu vorbea; rămăsese în spate cu ochii pe cărțile din jurul ei. Privirea îi aluneca peste rafturi, căutând o posibilitate de evadare.

Îmi imaginasem o mie de variante diferite ale acestei scene, dar acum, că venise momentul, nu știam ce să fac.

Era atât de reală aici. Era altfel când ea se afla în curtea din spate, citind o carte sau făcându-și teme într-un caiet. Acolo, distanța dintre noi era imposibil de depășit; aveam toate motivele să stau departe de ea. Dar aici, în librărie, cu mine, părea atât de aproape, că mi se tăia răsuflarea, aproape așa cum nu mai fusese niciodată. Nimic nu mă împiedica să vorbesc cu ea.

Privirea i se îndreptă în direcția mea și am întors repede capul, uitându-mă în cartea pe care o citeam. Nu mi-ar recunoaște fața, dar mi-ar recunoaște ochii. Trebuia să cred că mi-ar recunoaște ochii.

M-am rugat să plece, ca să pot respira din nou.

M-am rugat să cumpere o carte, ca să trebuiască să vorbesc cu ea.

Una dintre fete strigă:

– Grace, vino aici și uită-te la asta. *Cum să iei bacalaureatul ca să intri la facultatea visurilor tale* – sună bine, nu?

Am inspirat încet și i-am privit spatele luminat de soare când s-a aplecat și s-a uitat la cărțile de pregătire pentru bacalaureat împreună cu celelalte două fete. Umerii ei erau înclinați într-un